

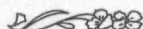
Neposlušni Vinko.

Tam na vrtu v hruški stari
Roj sršenov gospodari.
Brez vprašanja: ali smem?
Luknjo vzeli so v najem.
Toda to jim ni še dosti,
To so kaj požrešni gosti:
Ker nam sad objedajo,
Nám pa že presedajo.

In zato naš Vinko sklene,
Da užene te sršene. —
Dedovih svaril fantič
Ni poslušal čisto nič.
Tam pod hruško dan na dan
Gleda jih — junak srčán.
A preblizu si ne upa —
Dali bi mu z želi — strupa.

Slednjič vendar prav skrivnó
Spleza zadaj na drevo.
Ko do njih skrivaj pripleza,
V duplo s palčico podreza . . .
Kot da vidi sto volkov,
Brž ubere jo domov.
A sršeni zabrenčé,
V Vinkota se zakadé,
Ga opikajo strašnó,
Oj, strašnó in pa grdó,
Tak je bil, da drugi dan
Ležal je — junak bolan.
Ded fantiču se smehljal je
In tako-le mu dejal je:
„Vedno se tako godi:
Kdor ne sluša — pa trpi . . .“

Slavko Slavič.

Zviti ribič.

Ribice gibke,
Ribice zlate,
V vodnih globinah
Ve se igrate:
V igri in plesi
Dan vam poteče,
Proste skrbi ste,
Tuge, nesreče.
Ali brezskrbje
Tako je slabo:
V vodi jaz vidim
Raka in žabo!
Raki — košarji,
V vsem nazadnjaki,
V ribjem pa lovu
So le junaki.
Vrat jim je zadaj,
Vrat in pa klešče:

Goltajo ribe
V jutro na tešče!
Slični so mački:
Spredej se laska,
Zadaj napada,
V živo nas praska. —
Kar je pa rakom
Ribic ostalo,
Nanje opreza
Žabje hlatalo.
Žrelo široko
Žaba odpira,
Žrelo globoko —
Ribe požira.

Slušajte mene,
Brze in gibke,
Kaj vam svetujem,

Zlatice — ribke:
Krasno, lepo je
Tukaj na sveti,
Solncece sije,
Cvetejo cveti:
Mrežo vam vržem,
V mrežo shitite,
Z mano se zunaj
Poveselite . . .
Tu boste proste,
Tu vam bo bolji:
Mesto da v vodi —
Plavate v olji.
Potlej pa stradaj
Žabje hlatalo,
Potlej pa stradaj
Račje oralo!

Vneslav.

